

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiae, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniae Agrippinae, 1694

Regula I. Optavi & datus est mihi sensu: invocavi & venit in me Spiritus
sapientiae. Venerunt autem mihi omnia bona pariter cum illa. Sap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

LIBER SECUNDUS.

REGULA PRIMA.

Optavi, & datus est mihi sensus: invocavi, & venit in me Spiritus sapientia: Venerunt autem mihi omnia bona pariter cum illa.
Sap. 7.

PARAPHRASIS.

Deus mihi dedit licentiam dum ad gubernationem accederem id ab ipso expectendi, quod cordi meo quam maxime placeret; ego autem credidi, nihil me posse melius eligere, quam id quod dignum est conferris de manus Domini. Major pars hominum, dum preces ad Deum fundunt, ab ipso omnia alia desiderant, praterquam sapientiam & gratiam eam possidendi. Hac tamen sola erat, quam ab illo expetii. Da mihi, dixi, Domine, quia vis ut regam, Da mihi, id quod tibi ipsi in tuo felicissimo Regimine necessarium est, Sedium tuarum Assiltricem sapientiam.

Liber II.

tiam.

Consilia Sapientia.

tiam. Recordare Magne Deus, quod
tua sapientia affuit, dum orbem
rarum faceres, & novit unamquam
que partem operum tuorum, ut
coram oculis tuis complacentiam
venirent. Hac eadem adhuc usque
hodiernum diem tibi adstat in ejusdem
orbis regimine, & est eadem que
Providentia dirigit vias & regna
suarum actionum. Mitte illam,
mecum sit, & mecum laboret. Mitte
te eam, ut me in laboribus meis illumina-
ret, & non permitte, ut sedeam super
throno sine ipsa & absque ipsius assisten-
tia. Tu qui nunquam absque illa
fisti, & qui nosti, quomodo absque illa
presentia, hominis status sit pessimus.
Invocavi, & venit in me Spiritus
sapientia.

REFLEXIO.

Quilibet sanctè adspirat ad felicitatem
vitæ securam, non tamen prohibe-
tum est, pariter cogitare de præsentis
vitæ felicitatibus. Necessitas nos saepe im-
pellit

Liber Secundus.

pellit eas expetendi, & Deus nos quandoque juvat easdem acquirere: sunt ex illis non minus aliquæ, quas elegit in hoc terrarum orbe pro bono suorum Electorum, in signum eorum Electionis, & gratiæ perseverantiam. Inter illas magis desiderabilis est scientia, se sapienter regendi, nemini nec sibi ipsi nocendi.

Sapientia in effectu nihil aliud est, quam felicitas in hoc & altero mundo, Est enim bonum generale quod continet infinitam multitudinem remediorum, & diversarum commoditatum, quarum indigemus in hac vita mortali: sufficit hæc sola illi, qui eam agnoscit & possidet. Quidcunque etiam homini deesse possit, dummodo sit sapiens & prudens, nihil ipsi deerit ad veram felicitatem.

Ad minimum potest de ea dici, quod sit conjunctio omnium qualitatum & virtutum, quæ reddunt hominem supremè perfectum & verè divinum. Modestia suæ faciei, tranquillitas suarum passionum, fortitudo & magnitudo Animi, sublimitas suæ scientiæ, sua extensio super omnia secreta naturæ, suæ elevationes

Consilia Sapiaentia.

tionones usque ad ipsum fontem omnium
illuminationum, & suæ continuæ fa-
miliaritates cum Deo, denique im-
mensitas sui cordis semper affixi ad
cælum, & semper sibi præsentis in
hoc inferiore mundo per exercitia ani-
mosa & meræ bonitatis versûs suam po-
pulum: Omnia hæc sunt bona sufficienter
magna, quibus obligantur ad confite-
dum, quod talis homo in civitate degen-
quamvis non sit inter ditiores & felicita-
res, non minus tamen invitis etiam his,
ab aliis hominibus ametur, & felix dici
possit. Quidcunque fortuna Regibus de-
re valet, æquiparari non potest ei, quod
talis homo possidet. *Preiosior est civitas
opibus, & omnia quæ desiderari possunt
non valent Sapiaentia comparari.*

Mea intentio non est, Anima Chri-
stiana, tuas adspirationes & spes eonducere
elevandi; hic terminus foret nimis altus.
Mensura tuam fortitudinem & cognoscere
re ipsum. Sapiaentia habet differentes
gradus, adspira ad eum, ad quem te Deus
vocat, & quem tibi tua Consciantia præ-
ponit

ponit. Illud solum tibi dicere volo, qui non es contentus cum eo statu in quo modo vivis, nec cum illo, in quo usque hac vixisti, si vis Sapientiâ pollere, tantum quantum poteris cum auxilio & gratia Dei, cujuscunque conditionis aut status, & in quocunque loco fueris, ibidem quietè vivas & tranquillitatem Animi possideas, tua enim felicitas taliter stabilita non interrumpetur nec turbabitur per quodcunque infortunium.

Non dico quod fortuna tum temporis respectum feret, & quod tibi non amplius nocere volet, dico solummodo, quod te non amplius poterit affligere.

Verum est, quod afflictiones, quæ non cessabunt affligere, integras etiam provincias poterunt affligere; & venire supra tuas terras & possessiones, ingredi tuam civitatem, & usque ad tuam domum, non tamen in tuam propriam personam. Locus animæ immortalis, & ubi Deus impressit suam imaginem, & ubi Sapiencia monstravit suum privilegiû, est exemptus à prophanationibus & afflictionibus communibus, quo ad reliquas partes hominis.

minis. Impatentia, tristitia & dolor non penetrant, in medio perditionum & ruinarum tua quies & tranquillitas non peribunt, sicut nec tua Innocentia.

Relinques plorare & flere eos, quos memoria priorum peccatorum & mali regiminis accusabit esse causas tuum peruersorum accidentium. Tu uictus, quæ te impedivit ne esles in numero Reorum, non permittet, ut te numeris inter infelices. Dum illi edent clamores suarum desperationum, & gement super pondere afflictionum, habebis in corde tuo serenitatem: videbitur tibi, quod nullam culpam habeas quoad delicta quæ infortunia causarunt tuæ domui & familie: & iste est status suavior & gloriorior, quàm gaudere felicitatibus, quas tantum accidentaliter recepisses.

Uno verbo; *Non contristabitur in seculo, quicquid ei acciderit*, dicit Salomon. Homo sapiens & devotus non taliter se habet accidentes casus portabit, quod minus impediatur manere in ordine & statu sua obligationis, multò minus in ipso irregulares excitabunt motus: circa ipsum esse

Arido
ipsum
sua erit
spes su
suis g
stabit
Inno
ulteri
sum se
Sapient
non p
gredia
domu
Ma
quali
provid
quiper
portu
viderit
si omni
querun
Accusa
est, q
derint
humana
operta

Aridor & clamor, sed pax & tranquillitas
 ipsum non derelinquet, & dum anima
 sua erit quieta & pacifica, parum curabit
 spes suas frustratas, & quod in negotiis
 suis generentur disordines. *Non contri-*
stabit, quidquid ei acciderit.

Imò David adhuc amplius asserit, &
 ulterius progreditur, non timeamus ip-
 sum sequi, & dicere cum ipso, quod si
 Sapientia tecum fuerit, benignitas Dei
 non permittet, ut fluctus suæ cholerae in-
 grediantur apud te, nec etiam ut terreant
 domum tuam, & eam accedant.

Major pars infelicitatum provenit
 quasi semper ex eo, quod erremus in
 providentia. Id quod accidit Mercatori,
 qui perit in mari, ideò quod indiscretè ex
 portu egressus fuerit, & quod non præ-
 viderit tempestatem. Est commune qua-
 si omnibus personis afflictis, quæ con-
 queruntur se processus aut alia perdidisse.
 Accusant cælum & terram, causa verò
 est, quod fuerint cæci, & quod non vi-
 derint veritates occultas sub mendaciis
 humani cordis, nec secreta fortunæ co-
 operata sub tenebris futuri temporis:

Quia non cognovisti tempus, dicit Evangelium. Quiscunque etiam sis, qui mentaris, & narras tua perpeffa mala, marissimè conquerendo de crudelitate tuorum Inimicorum, vel de perversa conditione tuorum Adulatorum, & de infestitia tuorum Judicum, non accusa aliam quàm tuam ignorantiam, & parvam extensionem tuarum cogitationum, que aliud non viderunt, quàm quod ante oculos tuos apparebat. Cogitationes verò ipsas Sapiencie adhuc ulterius progrediantur.

Confidera, quod quàmvis de hominibus dicamus, quod sint subjecti afflictionibus, rarò hoc dicimus de homine sapiente cum sanctitate prudente & modesto. Nescio quis instinctus nos de ipso presumere facit, quod non sint in eadem persona duæ qualitates indifferentes, esse sapientem & esse felicem. Videtur nobis quod non possit errare in eo quod considerat, quia in facie monstrat characterem cujusdam Animi securi, qui prævidet eventus suarum prætensionum.

Quod in veritate denotat dictum Salomonis, cum ipsi attribuat pro essentia

proprietate, ut sciat hodie id quod cras
apparet, preveniendo malum, quod
eveniet per curas, & præcautiones ac
per suam prudentiam desuper illumina-
tam.

Non figit suum visum in facie homi-
num; habet lumina quæ transcendunt o-
culos, & quæ ipsi remonstrant illud, quod
est secretius & obscurius in cordibus eo-
rum. Sanctus Petrus dicit loquendo de
vera Sapientia, quod sit lumen creatum
à Deo, ut luceat in locis tenebrosis, *Lu-
terna lucens in caliginoso loco.*

Quibus verbis sanctus Apostolus di-
cere vult, quod quemadmodum duo sint
lumina præordinata in hocce orbe, ad
demonstrandum nostris mortalibus ocu-
lis res materiales, & visibiles, nempe Sol
qui nobis eas per diem clarè remonstrat,
& Luna quæ eas quidem etiam, sed ob-
scure monstrat, dum Sol non apparet:
pariter esse duo lumina præordinata ad
monstrandum nostris animabus res im-
materiales & spirituales. Primum lumen
est illud Paradisi, quod vocamus lumen
gloriæ, & nobis manifestè demonstrabit

Te

Consilia Sipientia.

magnitudinem, & infinitam pulchritudinem Regis Regum, & omne id quod incomprehensibile & miraculosum est in Mysterio SS. Trinitatis & æterni Verbi incarnatione. Secundum lumen est luminare minus, id est Sipientia egressa de sinu Dei ad nos illuminandum super terram, ut quidem certò sed tamen obscure videamus veritates invisibiles & impenetrabiles scientiæ cæcæ Politicorum & Philosophorum. *Lucerna lucens in caliginoso loco.*

Sub radiis hujus Astri divini Sipientia omnium seculorum inter obscuritates ignorantia omnium hominum dignoscuntur mysteria etiam profundiora Evangelii, naturæ, & gratiæ.

Sub iisdem radiis, dummodo factus Sipientis, non per revelationes, nec per illuminationes miraculosas, sed per conjecturas subnaturales penetrabis cogitationes cordium, intentiones Ambitionis, hypocrisis, zelotipia, & impietatis, omnia pericula cooperta sub silentio traditionis & odii. Ego illa aspiciam dicit Job alloquendo Deum, & progrediar in me-

Et unius intrepidæ confidentiæ, dum
luminare tuum me illuminat: *Quando
splendet lucerna tua super caput meum,
& ad lumen tuum in tenebris ambulabo.*

Denique sis sapiens, & videbis even-
tus periculosos antequam accidant, &
non expectabis, sicut alii homines, ad
eos repellendos usque dum se præsen-
tant, sed prævenies, & satis procul ad eos
declinandos cum minori labore. Facies
rationes tuarum domesticarum afflictio-
num, id quod Salomon fecit miraculosè
erga tempestuosos & contagiosos ven-
tos; scivit enim artem & modum eos
præveniendi, & dissipandi, dum adhuc
essent in suis cavernis. Artem scivit, quâ
constanter secum in suis Provinciis re-
gnare fecit sanitatem, abundantiam & fe-
licitatem, interim dum aliarum Provin-
ciarum Populi fame & infirmitatibus pe-
rissent.

REGULA SECUNDA.

*Stultus illudet peccatum, & inter
justos morabitur gratia. Prov. 14.*

a 6

PARA